

nevezte. Auguste Comte *A pozitív filozófia útja* című hatkötetes, a történetírást alapjaiban megváltoztató, 1830 és 1842 között született műve érdemelte ki a lista 8. helyét. Minden idők egyik legellentmondásosabb gondolkodója, Friedrich Nietzsche sem kerülhette el sorsát: 9. lett a *Túl jön és rosszon* című könyve, amelyben megalkotta az olyan „emberfeletti ember” fogalmát, aki túllép a korábbi, vallási ihletésű erkölcsi törvényeken, és fő mozgatóereje a hatalomvágy. A lista a múlt század egyik közgazdasági alapművével, John Maynard Keynes *A foglalkoztatás, a kamat és a pénz általános elmélete* című, 1936-ban kiadott könyvével zárul, amely alapja lett Franklin D. Rooseveltnél államkapitalista „New Deal” politikájának.

Az összeállítás az MTI híradásai alapján készült.

10488

VERSKERESŐ

Érdekes könyvet vásároltam az egyik sepsiszentgyörgyi könyvesboltban. A szerző **Gyarmati Rozi**, a kötet címe **Álmok versekben és képekben** (Pallas-Akadémia Könyvkiadó, Csíkszereda, 2004). Ötvenegy verset és ugyanannyi színes akvarell-reprodukciót találni a kiadványban, melyek olykor azonos címűek (a vers és a festmény), de többnyire azonos hangulatot tükröznek a szembeállított oldalakról. A könyv szerzőjéről csak a hátoldalon kapunk szűkszavú ismertetőt: „Gyarmati Rozi (szül. Tamás) csíki származású, Svédországban élő költő és festőművész. Fiatalkora óta ír és fest, de ez az első kiadott verses-képes könyve.”. A Verskereső rovat figyelmébe ajánlanám ezennel a szerző két versét. **(Kudulász Ildikó, Sepsiszentgyörgy)**

GYARMATI ROZI

Valami más

Nem az időmúlás diktálta számadás,
Még csak nem is lelkiismeret-furdalás,
Mégis valami ezekhez hasonló,
Szárny nélkül keringő, egy helyben libegő,
Néha érzélgősen csepegő
S csapongó Mázolás...
Avagy szavakban céltalan törtető,
Próza és Versírás...
Minden, mint egy velem élő,
Gondolatban velem háló,
Halálomon is átható,
Élni vágyó kalandozás,
Édes-mézes vágyakozás
Álmodozás,
Ábrándozás...

Már egy jó ideje...

Már egy jó ideje visszafelé megyek,
Már egy jó ideje kisebb s kisebb leszek,
Már egy jó ideje lenézel reám,
Már egy jó ideje felnézek Terád,

Valahol egyszer megszületünk,
Megyünk előre, mind nagyobbak leszünk.
Valahol egyszer csak megfordulunk,
Gyerekkünk felnőtt, és egyenlők vagyunk.

Meddig tart az egyenlőség,
Kishitűség, felelősség...?
Milyen mély a szeretet,
Mi minden bajtól megvédhet?

S milyen az a szeretet,

Mi válaszüton fáj ha veszt?
S mi marad belőle, ha veled fogy,
Elnémul és beléd fagy?
S mi lesz, mikor kicsi leszel?
Sírni fogsz, ha ébren leszel?

Én már egy jó ideje
Visszafelé megyek
Én már egy jó ideje
Kisebb s kisebb leszek.

GERGELY TAMÁS

Bódog

(szatirikus kisregény, 9. rész)

9. Kuncog a sintér

Abból, hogy a pártgyűlést maga a megyei instruktor nyitotta meg, következtetni lehetett a rendkívüli napirendi pontra. A találgatásokra viszont túl sok időt a pártos vendég nem hagyott, mint igazi forradalmárhoz illik, egyenesen a tárgyra tért:

- Azért gyűltünk össze, elvtársak, hogy Bódogot pártinstruktornak megszavazzuk.

S mindjárt a rákövetkező mondatban előbukkant a kommunista csoda témája. Mint látni fogjuk, megkerülhetetlennek bizonyult, lévén – Bódog szavával élve – „centális” gondolat:

- A sebet a Bódog elvtárs oldalán a Riska tehén patája ejtette, ám Bódog elvtárs gondolatai a történelmi jelentőségű Beszéd körül forogtak, kétség tehát hozzá nem fér, hogy az ingén megjelenő vörös folt, mely vére, mozgalmi meggyőződésnek minősül. Azt pedig, aki ennyire forradalmi szellemben lobog, megérdemli, hogy pártinstruktornak megválasszuk.

Alig hangzottak el a megyeközpontból érkezett szavak, Felszegi Jóska jelentkezett szólásra, s kedvenc kérdését feltette újra: - Részt vehet-e a pártgyűlés munkálatain az a párttag, aki nem mutatta fel piros könyvecskéjét?

Megfagyott mindannyiuk ereiben a vér. Sôt, Bódognak még a derekán is, ugyanis forradalmi lelkesedése idôközben odáig is elszívárgott. Nem lehetett tudni, hogy Felszegi Jóska Bódogra céloz-e, ám azt mindenki sejtette, hogy azóta a jelölt haza nem mehetett bokros forradalmi teendôi miatt, tehát pártkönyvét fel nem mutathatja.

Megint csak a megyei küldött igazította helyükre a dolgokat: - Nem fogtad fel, Jóska elvtárs, hogy ez nem tagfelvétel, hanem a Beszéd szellemében történô szárnyalás?! Azért mondom: húzzuk ki mindkét lábunk a trágyából, amikor a Párt házában vagyunk! Hogyha pedig felszóltok – fordult a többi felé –, csakis a meglásdi kommunista csodáról nyilvánuljatok meg, elvtársak!

Nem mindenki tudta követni a „megyei pártinstruktor elvtárs” eszme-futtatását. Többen azt képzeltek, hogy angyalt csinál belőlük az instruktor, amikor a szárnyalást említette. Mások a pad alá néztek, erôteljesen szimatolva a trágya után, amikor a szót meghallották, hogy azt gondolhatta volna az idegen, egy csapat lúd sziszeg. Még a filozófiatanárnak is nehezebbre esett a mozgalmi mondanivaló kibogozása abból, amit a megyei instruktor mondott:

- Nem hiszünk a csodában! – kiáltott fel végül. Cáfolhatatlannak tűnt érvelése, bár a bekiáltások gyengítették szavai hatását. Pece Bandi például a hátsó sorból ezt kurjantotta: - Maradjon meg Bódog a Riska faránál!

Az állatorvos meg a következôképpen rántotta a földre a filozófiatanár eszme-futtatását:

- Vesse le az ingét Bódog, hadd vizsgáljam meg a sebet!

Méghogy levetni!... Hiszen az ráfagyott a testére. Nem, vagy nem csupán a Felszegi Jóska kérdésétôl, hanem